

IGUALADA, 17 DE JUNY DE 1933

El nou Govern de la República

La solució que s'ha donat a la crisi ministerial, era per a nosaltres cosa descomptada. Sense donar el Dret de dissolució de les actuals Corts—ens deiem—no podrà formar-se altre Govern que el que s'ha format. I si tenim en compte que el Parlament de la República no ha realitzat de bon troç la feina que el poble va confiar als seus representants, la nostra profecia no podia fallar: i no ha fallat. Ara doncs, regeix els destins d'Espanya, un Govern més esquerrà i amb una majoria més grossa de diputats que el que va dimitir.

No podem per menys que felicitar-nos d'aquesta solució, a l'ensens que fem felicitats als homes del nou Govern. Ells tenen ara, més que mai, el compromís de fer tangible, des del Govern, l'obra revolucionària de veritat que, lamentablement es va deixar de fer a l'adveniment de la República.

Manuel Azaña, va ésser i és encara, una sòlida garantia de bon Govern. Lluís Companys, és així mateix a dintre d'aquest Govern, una ferma garantia d'esquerrisme. Per tant, i més ara que es vesllumeix dintre el camp polític autènticament republicà un tracte de camaraderia, cal actuar, cal moure's, cal donar justa satisfacció als anhels populars, barrant el pas a la reacció, al feix, que, de dia en dia s'ha anat estenent s'ha anat eixamplant degut a la tolerància inqualificable de l'anterior Govern.

En contra doncs, dels alts i petits dignataris de l'església que des de la trona blasmen de la República i les lleis de justícia de la mateixa: en contra els monàrquics disfressats d'agraris, que preparen descaradament la contrarevolució: en contra els propietaris de la terra i de la indústria que sabotegen conscientment l'obra de la República: en contra els generals indisciplinats, que volen tenir subjugat sota la seva petja el poder civil: en contra els magistrats i jutges, que no saben redreçar-se al dring de l'or: en contra tota classe de funcionaris de l'Estat i dels municipis que amb llur passivitat i propaganda, sembren la desconfiança del règim: en contra tota aquesta xurma atenta només al plat de mongetes, cal actuar enèrgicament, amb la llei a les mans sí, però amb sana decisió d'enviar-los a civilitzar moros a perpetuïtat, a la primera resistència que facin al bon desenrotllament normal i ascendent de la República.

Si això no es fa, si les lleis votades no es porten a la pràctica amb tota la rigurositat que la salut del poble exigeix, i per conseqüència es perd la República, no vingui després Azaña, no vingui Companys, no vingui Prieto, no vingui el venerable Macià, a contar-nos, plorant com a dones, la pèrdua de ço que no hauran sabut defensar com a governants. Fóra inútil. No en faríem cas.

De col·laboració

Els màrtirs de la llibertat

Giacomo Matteotti

El dia 10 de Juny d'enguany, tota la premsa liberal d'arreu del món, commemorava el novè aniversari del bàrbar assassinat, que cometé la banda de pistolers de la camisa negra del feixisme italià, a l'honorable persona de Giacomo Matteotti.

Tots havem llegit, com el despò-

tic trabucaire que dirigeix els destins d'Itàlia, que tant admiren les dretes cavernícoles de tot arreu, mobilitzava tot l'exèrcit de la policia feixista a fi d'impedir que el poble es manifestés entorn del lloc on fou enterrat l'admirable i ferm lluitador Matteotti, essent custodiat dia i nit per les milícies

analfabetes, els antropòfags de les camises negres, com si tingués de passar la figura divina, per anar a dir missa a l'altar de Latrán.

La casa on viuen la seva esposa i fills, ha estat aquests dies acordada i així mateix el lloc on fou raptat. Es veu que la sombra de tantes víctimes d'idealistes, comencen a aparèixer acusadores a la consciència del dictador.

Giacomo Matteotti era un home jove que militava en el partit socialista unitari, es a dir a la dreta del socialisme.

Tot i essent unitari no li privava de combatre amb arguments sòlids el feixisme imperant. Gran orador i fervent apòstol de les doctrines liberals. Era secretari del partit i havia estat elegit diferents vegades diputat.

Intel·lectualment era molt superior a Mussolini i segurament que si no l'haguessin assassinat, hauria anul·lat, la fúria negra que assota el poble italià.

Per això, era mal vist, i es procurà fer-lo desaparèixer. Era el 30 de maig de 1924 que pronuncià un discurs a la Cambra contra les falsificacions i les violències que havien alterat les eleccions generals del mes d'abril del mateix any. S'havia mantingut ferm durant dues hores, davant el soroll, els insults i les amenaces de la majoria, interromput a cada moment, oposant a la tempesta una ferma resistència i negant a la majoria el dret de representar públicament el poble italià. El cas idèntic que ha passat en les darreres eleccions alemanyes. A la sessió del 4 de Juny, s'afrontà altra vegada directament amb el dictador, reduint-lo al silenci, amb un documentat discurs, quan pretenia aquell monstre, falsejar la veritat sobre una llei de desertors de 1919 que ell afectava, demostrar-se escandalitzat i era aprovada directament per ell, Matteotti s'havia jugat la vida. Des d'aquell dia la policia buscava un moment propici per a fer-lo desaparèixer; però sis dies més tard, trobaren l'hora oportuna per segrestar-lo amb un automòbil a les voreres del Tiber. Durant el camí l'assassinaren clavant-li una llima al cor i decapitant-lo tot seguit, com farien alguns redactors de certa premsa igualadina, que ja s'havien ofert al sindicat lliure per aquesta feina. El seu cadàver fou trobat descompost dos mesos més tard. La seva esposa recorregué desesperada a totes les justícies, fins la divina que s'exerceix al vaticà; però ningú sabia res, o més ben dit, hipòcritament, tots preferien ignorar la desaparició

a pesar de tenir tota la documentació d'ell. Però en plena Cambra Mussolini, es vegé apurat, davant les insistent acusacions de les minories d'oposició, principalment els arguments del socialista González, tingué de confessar, que Matteotti havia sigut trobat mort en circumstàncies misterioses. Llavors el diputat republicà Chiesa no pogué contenir-se, davant les hipòcrites afirmacions, i llença a la cara del tirà aquestes paraules que recordo amb emoció:

«LLAVORS ELL ES COMPLICE»

L'agitació que seguí aquestes paraules, fou indescriptible. A grans penes, aquest republicà, fou sostret de la còlera dels feixistes.

Tot el món liberal, feu sentir la seva enèrgica protesta, ressonant a tot arreu la nova desoladora del bàrbar crim, perpetrat en ple segle XX. Ara ja li han sortit imitadors a tot arreu, Maura, Hitler, Machado, etc., segueixen els passos sagnants d'aquest retrocés històric que ens remunta a l'època de la Santa Inquisició.

Matteotti heroi i màrtir de les lluites socials, representava per al proletariat i la democràcia italiana el que per nosaltres fou l'idealista Salvador Seguí «Noi del sucre» i Francesc Layret, que també moriren aclillats de bales als carrers de Barcelona. I perquè poguem fer-vos càrrec de la bondat d'aquest màrtir autèntic llegiu aquestes frases sostretes de les pàgines del seu llibre titulat «Un any de dictadura feixista».

«La llibertat és com l'aire i el pa. No apreciem tot el que val fins que ens la trobem a mancar.»

Antoni Borràs i Quadres

CENTRE REPUBLICÀ

Avui, dissabte, dia 17, a dos quarts de deu de la nit, tindrà lloc al saló d'actes d'aquest Centre, la segona conferència del cicle organitzat per la Comissió de Cultura a càrrec del prestigiós i culte periodista

En Lluís Capdevila

tema

L'obra de la República

Es pregada l'assistència a tan important acte de tots els senyors socis i simpatitzants.

L'acte serà públic